

Sygn. akt III AUa 1122/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Bogdan Świerk (spr.)
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi R. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 marca 2013 roku wydanym w sprawie
III AUa 122/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

III AUa 1122/12

UZASADNIENIE

w dniu 12 grudnia 2012 roku R. R. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 marca 2012 roku wydanym w sprawie sygn., akt III AUa 122/12. Opierając się na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. wydanym w sprawie sygn. akt K 2/12 uznającym za niezgodny z ustawą zasadniczą przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w stosunku do osób, które miały ustalone prawo do emerytury przed datą 1 stycznia 2011 r., R. R. wnosił o wznowienie postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem, o jego zmianę przez uwzględnienie jej odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 11 października 2012 r. oraz o zobowiązanie pozwanego organu rentowego do wypłacenia na jego rzecz zaległej emerytury z należnymi odsetkami.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 11 października 2011 roku organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wstrzymał R. R. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Podstawą prawną decyzji był przepis art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wprowadzony do tej ustawy z dniem 1 stycznia 2011 r. przepisem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz.1726).

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011 roku Sąd Okręgowy –Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji a jego apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r. Jak wynika z akt rentowych w dniu 20 października 2008 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 12 listopada 2008 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 października 2008 roku, jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia na podstawie przepisu art.103 ust.2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Przepis art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku przez przepis art. 37 ust.5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz.1507). W dniu 26 marca 2009 roku wnioskodawca zgłosił wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia. W jego uwzględnieniu organ rentowy ustalił nową wysokość świadczenia i wznowił jego wypłatę od dnia 1 marca 2009 roku. Świadczenie to było wypłacane do dnia 30 września 2011 roku. Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art.6 ust.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został dodany przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, cytowanej wyżej, do wypłaty emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy jej przepisy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. W oparciu o ten przepis organ rentowy wydał decyzję z dnia 11 października 2011 roku wstrzymującą wypłatę emerytury wnioskodawcy z dniem 1 października 2011 roku, ponieważ nadal pozostaje on w zatrudnieniu w Starostwie Powiatowym w R..

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. opublikowanym w Dz. U. z 2012, poz. 1285 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wnioskodawca w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 marca 2012 roku jako podstawę skargi wskazał powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności przepisu art.103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z ustawą zasadniczą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w sprawie III AUa 122/12.

Stosownie do treści art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz do tego wznowienia na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono

orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej, co w stanie faktycznym sprawy oznacza właściwość Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżący, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawca, która prawo do emerytury nabył od dnia 1 października 2008 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, ale jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka wykładnia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się (pkt 9 uzasadnienia), że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji swojego wyroku.